

De liefste

Oogappel, het beste paard van stal, de liefste, da's mijn jongste. Zo, da's eruit. Natuurlijk, politiek correct als ik ben, hou ik van alle drie evenveel. En dat meen ik ook. Maar mijn jongste is de liefste. Ik ben zo stapelgek op dat mannetje: zijn lieve ondeugende gezicht, zijn zachte armpjes, die typische babywoordjes, zijn geknuffel, zijn gelukzalige glimlach als ie bij mij aan de borst ligt. En ik geniet er van, van dat gevoel. In de geruststelling dat het weer over gaat en dat ze me in de grond alle drie even dierbaar zijn.

In de boeken lees je dat het bolle gezichtje van een kindje, die grote ogen zorggedrag uitlokken bij de ouders, maar wat ik niet teruglees, is het effect van oxytocine. Want voor mijn gevoel is dat de 'schuldige' voor dit liefdesgevoel.

Bij mijn oudste dacht ik er niet over na, over hoeveel ik van hem hield. Wel herinner ik me nog heel goed dat intense gevoel van geluk, van trotsheid, van liefde voor dat manneke. En ongelofelijk dat dat onze zoon was. In de zwangerschap had ik stiekem een voorkeur voor een meisje. Nog zo'n taboe, ik gooi het er ook maar even uit. Komend uit een gezin van drie meiden en één jongen leek me dat het meest gezellig. En als je me vroeger zou vragen wat voor gezin ik het liefste zou hebben, dan zat daar in elk geval een meisje bij. Maar het is zo waar: dat is echt op slag vergeten zodra je je kindje ontmoet. Nee, een meisje, wou ik echt een meisje? Nee, zo'n ventje als dit, daar zou je wel een heel gezin van willen hebben.

En toen werd ik weer zwanger. Ik geloofde onmiddellijk dat ik van mijn tweede kindje net zoveel zou gaan houden als van mijn eerste, maar over verschillen had ik niet nagedacht. En toen werd ze geboren: een meisje. Wauw, had ik ooit echt drie jongens gewild? Nee, dit meisje, geweldig. Ik was de koning te rijk. En weer was ik op slag verliefd. En wat kon ik genieten van dat kleine hummeltje, zo klein weer, die dikke babyknuistjes, die michelinmannetjesbeentjes. En toen kwam het ongemakkelijke gevoel af en toe: ons meisje was toch veel gemakkelijker om van te houden dan onze oudste. Die was groot, wel eens stout en baldadig en onze kleinste was alleen maar onschuldig en lief. Wat moest ik daar nu toch weer mee, zou dat wel overgaan, hoe komt dat nou? En is dat niet slecht? En moet ik dat veranderen, en hoe dan? En moest ik misschien stoppen of minderen met de borstvoeding, want voor mijn gevoel kwam het ook doordat dochterlief en ik een heleboel knuffelmomenten samen hadden. En de verdeling was door de borstvoeding ook meestal mama-baby en papa-peuter. Als je dan toch een nadeel van borstvoeding moet noemen, scoorde die wel. Op de scholingsdag van de VBN hadden we het er wel eens over gehad: 'heb je een andere relatie met je borstkind dan met je andere kinderen'. En de reacties die ik terughoorde, waren wel een bevestiging dat het inderdaad niet abnormaal was, en ook weer over zou gaan. Dat gevoel dat ik verschil voelde, heeft heel lang geduurd, volgens mij tot ze zo'n beetje van de borst af was. En toen ik was weer zwanger van mijn jongste. Maar nu was ik erop voorbereid. Dit kindje was in de buik al zo speciaal, de (vermoedelijk) laatste zwangerschap. En toen werd ie geboren. Ik was al helemaal voorbereid op een alles omvattend geluksgevoel voor mijn speciale kindje, maar dat bleef toen even uit. Ik kan me herinneren dat ik tegen mijn zusje zei 'ik hou heel veel van hem omdat ie mijn kindje is, maar hij moet nog een echt eigen ikje worden'. Na een maandje werd ie opeens een heel echt ikje en toen was dat intense geluksgevoel er weer. De liefste, en wat is dat ene mannetje speciaal, en wat hou ik veel van hem. Net als vorige keren, met één verschil: geen schuldgevoel richting die andere twee, nu geniet ik er gewoon alleen maar van. Want echt, het wordt weer allemaal anders.

Femke van Roozendaal

Verschenen in BN2 (2009), *het tijdschrift van de Vereniging Borstvoeding Natuurlijk*